

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **SYNOT REAL ESTATE, k. s.**,
sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště
zastoupen Mgr. Jakubem Kántorem, advokátem
sídlem Veleslavínova 94/8, Praha

proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2024, č.j. KUZL 6920/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 31. 3. 2021, č. j. MMZL 055031/2021. Tím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, kterého se dopustil tím, že provedl obnovu kulturní památky „vinný sklep“, evidované v Ústředním seznamu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

kulturních památek ČR pod rej. č. 16630/7-3492 bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností.

II. Žaloba

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný si protiřečí při posuzování naplnění skutkové podstaty přestupku, což činí rozhodnutí vnitřně rozporným a nepřezkoumatelným. Na jednu stranu tvrdí, že k naplnění skutkové podstaty stačí toliko provedení jakékoliv obnovy kulturní památky bez závazného stanoviska. Výslovně v rozhodnutí uvádí, že způsobený následek nehraje žádnou roli. Dále se však konkrétními následky těchto úprav zabývá při stanovování výše sankce. Z rozhodnutí tedy není jasné, z čeho žalovaný vyvozoval naplnění skutkové podstaty trestaného přestupku.
3. Žalovaný se dále nevypořádal s námitkou, že správní orgán prvního stupně ve výroku nedostatečně specifikoval spáchaný skutek. Výrok měl obsahovat podrobný a konkrétní popis stavebních úprav, v nichž správní orgány spatřují spáchání přestupku. Popis prací ve výroku prvostupňového rozhodnutí je toliko obecný a nevede k dostatečné individualizaci spáchaného skutku. To způsobuje možnou zaměnitelnost s jinými skutky, a hrozí tak porušení zásady „ne bis in idem“ (ne dvakrát o témže).
4. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou nedostatečně odůvodněné výše pokuty. Není jasné, na základě čeho ji správní orgán prvního stupně stanovil, resp. zda ji uložil ve srovnatelné výši jako v obdobných případech. Správní orgány měly provést rešerši rozhodnutí o obdobných přestupcích, aby bylo jasné, zda výše sankce odpovídá pokutám uloženým jiným pachatelům za srovnatelné přestupky. Správní orgány tak nerespektovaly zásadu legitimního očekávání.
5. Napadené rozhodnutí rovněž vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a právní závěry nemají dostatečnou oporu v provedených důkazech. Správní orgány v řízení nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což mělo za následek porušení zásady materiální pravdy.
6. Žalobce tedy navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou.
8. V řízení před správním orgánem prvního stupně bylo dostatečně prokázáno, že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku provedení obnovy kulturní památky bez závazného stanoviska orgánu památkové péče. Všechny relevantní důkazy a rozhodné skutečnosti byly srozumitelně vyhodnoceny. Žalobce jednoznačně provedl úpravy podřaditelné pod pojem obnova kulturní památky bez závazného stanoviska orgánu památkové péče, za což mu byla udělena sankce. Byť škodlivý následek nehrál roli při naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, je stále jedním z určujících kritérií při stanovování výše sankce. Rozhodnutí tak v tomto ohledu netrpí vnitřním rozparem. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

9. Předmětný skutek byl ve výroku prvoinstančního rozhodnutí popsán dostatečně určitě a naprosto srozumitelně, aby nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku vychází nejen z projektové dokumentace předložené žalobcem, ale i z provedeného šetření na místě. Žalobce byl s popisem skutku seznámen v průběhu řízení a nijak jej nezpochybňoval.
10. Při přezkumu přiměřenosti výše sankce nebyl žalovaný povinen provádět rešerši ani jiné srovnání rozhodovací praxe správních orgánů v obdobných případech. Správní orgán prvního stupně vycházel při stanovení výše ukládané pokuty z konkrétních okolností případu a své úvahy srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnil ve svém rozhodnutí.
11. Žalovaný tedy navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba **není** důvodná.
13. V nynější věci je sporu o tom, zda rozhodnutí žalovaného je dostatečně odůvodněné, netrpí vnitřními rozpory, zda v rozhodnutí o přestupku byl skutek dostatečně specifikován, případně zda při zjišťování skutkového stavu nedošlo k porušení zásady materiální pravdy.
14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v období od konce měsíce června 2019 do 31. 8. 2019 provedl stavební úpravy sklepních prostor objektu č. p. 381 na pozemku p. č. st. X v k. ú. M. (podrobný popis úprav viz napadené rozhodnutí). Tento objekt je nemovitou kulturní památkou s názvem „vinný sklep“ evidovanou v Ústředním seznamu kulturních památek ČR. Předmětné úpravy žalobce provedl, aniž by předtím zažádal o závazné stanovisko obce s rozšířenou působností, k čemuž byl povinen podle § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Za to byl Magistrátem města Zlína uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči, za což mu byla uložena pokuta ve výši 380 000 Kč. Žalovaný závěry správního orgánu I. stupně v napadeném rozhodnutí potvrdil.
15. Podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči se právnická, nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *„provádí obnovu kulturní památky bez rozhodnutí nebo závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností nebo nedodržuje podmínky určené v tomto rozhodnutí nebo závazném stanovisku“*.
16. Z § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči plyne: *„Zamýšlí-li vlastník kulturní památky provést údržbu, opravu, rekonstrukci, restaurování nebo jinou úpravu kulturní památky nebo jejího prostředí (dále jen "obnova"), je povinen si předem vyžádat rozhodnutí nebo závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, a jde-li o národní kulturní památku, rozhodnutí nebo závazné stanovisko krajského úřadu“*.
17. Podle § 9 odst. 1 vyhlášky Ministerstva kultury č. 66/1988 Sb., kterou se provádí zákon o státní památkové péči se „jinou úpravou kulturní památky“ rozumí *„modernizace budovy při nezměněné funkci nebo využití kulturní památky, dále nástavba či přístavba“*.

18. Soud nejprve hodnotil, zda napadené rozhodnutí není vnitřně rozporné. Žalobce je totiž přesvědčen, že si žalovaný při posuzování naplnění skutkové podstaty stíhaného přestupku protiřečí. Z rozhodnutí podle žalobce není jasné, zda naplnění skutkové podstaty přestupku spatřuje žalovaný v provedení jakékoliv obnovy kulturní památky bez závazného stanoviska, či zda hrály roli i konkrétní následky provedených úprav. Podle soudu rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně vnitřním rozporem netrpí. Z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči nehraje škodlivý následek žádnou roli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 As 94/2018-26). I tak je však nutné zabývat se povahou provedených úprav, neboť za obnovu kulturní památky podle zákona o státní památkové péči nelze považovat jakýkoliv zásah na kulturní památce. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 2 As 11/2009-64, „[p]ři podřazení konkrétního zásahu do nemovité kulturní památky pod jednotlivé typy zásahů je třeba respektovat jejich definice obsažené v právních předpisech, nebo jejich stavebnětechnický význam.“ Za obnovu kulturní památky je tak třeba považovat pouze ty zásahy, které v § 14 odst. 1 vyjmenovává zákon o státní památkové péči.
19. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že úpravy, které žalobce ve vymezeném časovém období provedl, byly podřaditelné pod pojem „jiné úpravy kulturní památky“ ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči ve spojení s § 9 odst. 1 vyhlášky Ministerstva kultury č. 66/1988 Sb., neboť se jednalo o modernizaci stávající kulturní památky při její nezměněné funkci. Správní orgány tak postupovaly správně, pokud se zabývaly podstatou provedených prací, aby mohly jednání žalobce podřadit pod skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči. Konstatování, že způsobený následek nehraje žádnou roli, není v rozporu s tímto postupem. Jak správně podotýká žalovaný, předmětného přestupku se může pachatel dopustit i v případě, že provedené práce nezpůsobily na kulturní památce žádnou škodu. Klíčové je, že provedené práce lze podle jejich povahy podřadit pod pojem obnova kulturní památky a že byly provedeny bez závazného stanoviska orgánu památkové péče. Slovy žalobce tak v sobě předmětný přestupek zahrnuje jak „delikt formální“ (provedení prací bez závazného stanoviska), tak „delikt materiální“ (podstata provedených prací je důležitá pro podřazení prací pod pojem obnova kulturní památky dle § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči). Úvahy žalovaného v tomto směru tak vnitřní rozpor napadeného rozhodnutí nezpůsobují.
20. Vnitřní rozpor napadeného rozhodnutí nezakládá ani zohlednění škodlivého následku provedených úprav při stanovování výše uložené pokuty. Skutečnost, že škodlivý následek není potřebný pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, neznamená, že nehraje roli při ukládání sankce. Podle § 37 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“), se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména „k povaze a závažnosti přestupku“. Ta je podle § 38 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky dána mimo jiné „významem a rozsahem následku přestupku“. Závažnost přestupku, jeho následky, či význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, patří mezi hlavní hlediska individualizace správního trestu a je nutné je při stanovení výše sankce zvažovat. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je nutné od sebe oddělovat otázky naplnění skutkové podstaty přestupku a následného stanovování výše sankce (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 37/2007–119, ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010–97, a ze dne 29. 6. 2023, č. j. 6 As 122/2022–33); tato východiska žalovaný v nynějším případě respektoval.

21. Rozhodnutí žalovaného tedy vnitřním rozporem netrpí.
22. Dále soud hodnotil, zda byl předmětný skutek popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně určitě.
23. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede mimo jiné „*popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání*“.
24. Výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje jak časové vymezení (od konce měsíce června 2019 do 31. srpna 2019), tak i podrobný popis jednotlivých úprav, které žalobce v tomto období na předmětné kulturní památce provedl. Výčet stavebních úprav vychází z projektové dokumentace a je značně rozsáhlý. Správní orgán prvního stupně popisuje, jaké konkrétní úpravy byly na kulturní památce provedeny, v jakých místnostech vinného sklepa, přičemž mnohdy uvádí i užitý materiál a způsob provedení úprav. Soudu tedy není zřejmé, v čem spatřuje žalobce onu obecnost a nedostatečnou podrobnost. I termíny „rozebírání zdiva“ či „sanace“, které žalobce uvádí jako příklad příliš obecných formulací, jsou ve výroku dále rozvedeny a specifikovány v kontextu detailnějšího popisu provedených úprav. Soud je přesvědčen, že popis skutku uvedený ve výroku prvostupňového rozhodnutí plně vyhovuje požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023, č. j. 4 Ads 25/2023–26, nebo ze dne 14. 11. 2023, č. j. 7 As 99/2023–31). Požadavek žalobce na detailnější rozvedení termínů jako „rozebrání zdiva“ či „sanace“ je přemrštěný a přehnaně formalistický. Hlavním účelem dostatečného vymezení skutku ve výroku o vině je vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i hrozby opakovaného postihu za týž skutek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009–65, ze dne 24. 4. 2012, č. j. 1 As 180/2012–43, nebo ze dne 14. 11. 2023, č. j. 7 As 99/2023–31). V nyní projednávaném případě popis skutku v rozhodnutí o přestupku dostatečně určitě specifikuje konkrétní úpravy kulturní památky, k nimž došlo bez závazného stanoviska orgánu památkové péče. Případné porušení zásady *ne bis in idem* z důvodu možné záměny skutku tak nehrozí. Žalobce se mylí, že správní orgán prvního stupně vycházel při popisu skutku pouze z předložené projektové dokumentace. V řízení byl proveden dozor na místě, při kterém prvostupňový orgán provedl obhlídku předmětného vinného sklepa a pořídil fotodokumentaci provedených úprav (viz zápis z dozoru dne 27. 8. 2020, č. l. 9 správního spisu). Dále sám žalobce při ústním jednání dne 8. 1. 2021 k popisu předmětných úprav mimo jiné prohlásil, že „*výše popsané práce odpovídají skutečnosti, odpovídají tedy pracím, které byly reálně v interiéru předmětného objektu provedeny. Řešené práce byly zahájeny koncem měsíce června roku 2019 a dokončeny k 31. srpnu 2019.*“ (viz protokol z ústního jednání na č. l. 16 správního spisu). Soud tak je ve shodě se správními orgány přesvědčen, že úpravy kulturní památky, které jsou žalobci kladeny k tíži, byly v průběhu správního řízení dostatečně určitě vymezeny a žalobci muselo být zřejmé, které práce na kulturní památce jsou mu napadeným rozhodnutím kladeny za vinu. Námitka nedostatečné specifikace skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

25. K námitce nedostatečně odůvodněné výše pokuty má soud za to, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud při stanovení výše pokuty neprovedl rešerši pokut uložených v jiných řízeních za spáchání obdobných přestupků. Žalobce má pravdu v tom, že při stanovování výše pokuty je třeba dbát na to, aby za obdobné přestupky byly ukládány víceméně srovnatelné sankce, a to s přihlédnutím k osobě a poměrům pachatele a k okolnostem konkrétního případu. Správní orgány však nemají povinnost uvádět v odůvodnění rozhodnutí srovnání pokut z podobných případů. Podle Nejvyššího správního soudu zákon o odpovědnosti za přestupky ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, „*nestanoví správním orgánům povinnost v odůvodnění konkrétně identifikovat podobná rozhodnutí, z nichž při rozhodování vychází. Skutkově či právně obdobné případy mohou správní orgány pro posílení přesvědčivosti v odůvodnění specifikovat, pokud tak však neučiní, nemá to vliv na zákonnost nebo přezkoumatelnost rozhodnutí. Požadavek na rovný přístup k jednotlivým případům a ochranu legitimního očekávání mohou správní orgány naplnit, aniž by odkazovaly na svá konkrétní dřívější rozhodnutí*“ (rozsudek ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 As 373/2020-40). Pokud tedy srovnání vlastní rozhodovací praxe (či rozhodovací praxe jiných správních orgánů) v rozhodnutí o přestupku chybí, nezpůsobuje to bez dalšího nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Na tom nic nemění ani žalobcův výslovný požadavek obsažený v doplnění odvolání z 30. 10. 2023 „*nechť je provedena rešerše v rámci celé České republiky stran výše uložených pokut v rámci obdobných případů*“ s dovětkem, že jej žalobce činí „*s ohledem na zákon o svobodném přístupu k informacím*“ a že se tohoto „výstupu“ v rámci odvolacího řízení „výslovně dožaduje“. Domníval-li se žalobce, že výše pokuty byla nepřiměřená a napadené rozhodnutí bylo excesem z rozhodovací praxe, bylo na něm, aby své tvrzení doložil. Existence ustálené správní praxe je totiž skutkovou otázkou, kterou je potřeba dokazovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Nebyl to žalovaný, kdo měl iniciovat rešerši srovnatelných případů napříč Českou republikou, nýbrž žalobce, hodlal-li odklonem od ustálené rozhodovací praxe v řízení argumentovat. Žalobce přitom měl dostatečný časový prostor (odvolací řízení trvalo téměř 3 roky) obstarat si zákonnou cestou (např. žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) rozhodnutí žalovaného, případně jiných správních orgánů v typově shodných věcech, a předložit je ke své konkrétní námitce odklonu od ustálené rozhodovací praxe v rámci odvolacího řízení žalovanému, aby ji žalovaný náležitě vypořádal. Pasivitu žalobce v tomto směru nelze přičítat k tíži žalovanému. Pokud argumentace žalobce ve správním řízení i v řízení před soudem zůstala v obecné rovině a nebylo predestřeno žádné konkrétní tvrzení, z něhož by porušení zásady legitimního očekávání vyplývalo, žalovaný nepochybil, jestliže aktivně nezjišťoval praxi při ukládání pokut za obdobné přestupky napříč Českou republikou a nezohlednil ji ve svých úvahách o přiměřenosti uložené sankce. Námitka nepřezkoumatelnosti ani nepřiměřenosti výše uložené sankce tak není důvodná.
26. Uváděl-li žalobce, že se žalovaný odmítl zabývat námitkou absorpce, nelze mu přisvědčit. Žalovaný na str. 13 napadeného rozhodnutí shledal námitku nezohlednění absorpční zásady nedůvodnou. Odkázal na vypořádání této námitky v rozhodnutí o přestupku, z něhož je zřejmé, že správní orgán I. stupně zásadu absorpce zohlednil ku prospěchu žalobce (žalobci byla uložena pokuta rovněž Městským úřadem Uherské Hradiště za přestupek podle stavebního zákona). Žalovaný tak uzavřel, že zásada absorpce v řízení byla zohledněna Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

uložením sankce u spodní hranice zákonného rozmezí. Podle soudu takové obecné odůvodnění žalovaného v reakci na obecně uplatněnou argumentaci žalobce ob stojí. Povinností správních orgánů není převést své úvahy o přitěžujících a polehčujících okolnostech do konkrétních matematických vzorců (byť takový postup jistě možný je a některé správní orgány jej aplikují), z nichž vzejde výsledná výše uložené sankce. V nynějším případě považuje soud za dostatečné, že z odůvodnění rozhodnutí o přestupku bylo zřejmé, že správní orgán I. stupně zohlednil, že žalobci byla za dané jednání uložena pokuta i za přestupek podle stavebního zákona, což se projevilo uložením sankce zhruba v jedné pětině zákonného rozpětí (podle § 35 odst. 5 zákona o státní památkové péči lze za daný přestupek uložit pokutu do 2 milionů Kč).

27. Dále žalobce namítal porušení pravidel pro dokazování v průběhu správního řízení, které dle něj mělo za následek porušení zásady materiální pravdy. Tuto svou námitku žalobce nijak blíže nerozvedl. Soud tedy rovněž v obecné rovině uvádí, že při přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů nezjistil žádné skutečnosti nasvědčující porušení pravidel pro dokazování. Správní orgány vycházely ze skutečností obsažených ve správním spise, důkazy řádně zhodnotily, přičemž jejich závěry mají v předloženém správním spise oporu. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí nezjistil ani z úřední povinnosti žádnou vadu ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s., která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Vzhledem k tomu, že v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. listopadu 2025

David Raus v.r.
předseda senátu